

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Richard Osman
THE BULLET THAT MISSED

Copyright © Richard Osman, 2022

All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04663-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**RIČARD
OZMAN**

METAK
koji je
PROMAŠIO

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Ingrid. Čekao sam na tebe.

Betani Vejts razumela je da sada više nema povratka. Bilo je vreme da bude hrabra, i da vidi kako će se sve ovo odvijati.

Odmerila je težinu metka u ruci.

U životu se samo radi o razumevanju mogućnosti. Razumevanju koliko retko one nailaze, i njihovom prihvatanju kada naiđu.

„Dođi da se nađeš sa mnom. Samo želim da pričamo.“ Tako je pisalo u imejlu. Premotavala ga je u glavi sve vreme nakon što ga je dobila. Treba li to da uradi?

Poslednja stvar koju je morala da uradi pre nego što odluči: da pošalje Majku poruku.

Majk je znao priču na kojoj je radila. Nije znao pojedinosti – novinarka mora da čuva svoje tajne – ali znao je da je rizična. Bio je tu ako joj bude potreban, ali postoje neke stvari koje moraš da uradiš sam.

Šta god da se dogodi noćas, biće tužna što ostavlja Majka Vaghorna za sobom. On je dobar prijatelj. Ljubazan i zabavan čovek. Zbog toga su ga gledaoci voleli.

Ali Betani je sanjala o nečemu više, i možda je ovo bila njena šansa. Opasna, ali svejedno šansa.

Napisala je poruku i pritisnula dugme za slanje. On neće odgovoriti noćas; kasno je. Tako je verovatno najbolje. Sada kao da je mogla da čuje njegov glas: „Ko šalje SMS u deset uveče? Klinci i seksualni gnjavatori, eto ko.“

Idemo onda. Bilo je vreme da Betani zavrti točak sreće. Da li će živeti, ili će umreti?

Ričard Ozman

Nasula je sebi piće i poslednji put pogledala u metak. Stvarno nije imala nikakvog izbora.

Za mogućnosti.

Prvi deo

IZA SVAKOG UGLA,
POZNATO LICE

„Ne treba mi šminka“, rekao je Ron. Sedeo je na fotelji sa ravnim naslonom jer mu je Ibrahim rekao da ne sme da izgleda nedoterano na televiziji.

„Stvarno?“, odgovorila je njegova šminkerka, Polin Dženkins, vađeći četkice i palete s bojom iz svoje torbe. Postavila je ogledalo na sto u Sobi sa slagalicama. Bilo je uokvireno sijalicama, i svetlost se odbijala od njenih minđuša boje višnje dok su se njihale napred-nazad.

Ron je osetio kako mu u krvotok navire malo adrenalina. Ovo je prava stvar. Malo televizije. Ipak, gde su ostali? Rekao im je da mogu da dođu „ako žele, nije nikakva velika stvar“, i bio bi razočaran ako se ne pojave.

„Mogu da me snimaju ovakvog kakav jesam“, rekao je Ron. „Ja sam zaradio ovakvo lice, ono priča svoju priču.“

„Horor priču, ako se ne ljutiš što to kažem?“, rekla je Polin, gledajući u paletu, pa u Ronovo lice. Poslala mu je poljubac.

„Ne moraju svi da budu lepi“, odgovorio je Ron. Njegovi prijatelji znali su da intervju počinje u četiri. Sigurno će uskoro biti ovde?

„U tome se slažemo, dušo“, rekla je Polin. „Ja nisam čudotvorka. Ipak, sećam te se iz prošlih dana. Bio si zgodan dasa, zar ne, ako ti se dopadaju takvi?“

Ron je zagundao.

„A meni se *dopadaju* takvi, iskreno da ti kažem, savršeno mi odgovaraju. Uvek si se borio za radnika, zar ne, ulažući svoj ugled u to?“, Polin je otvorila pudrijeru. „Još uvek veruješ u sve to, jelda? U ustanak radnika?“

Ronova ramena blago su se zategla, kao kod bika koji se sprema da uđe u arenu. „Da li još verujem u to? Da li još verujem u jednakost? Da li još verujem u moć radničke klase? Kako se ti zoveš?“

„Polin“, odgovorila je ona.

„Da li još verujem u dostojanstvo svakodnevnog rada za poštenu nadnicu, Polin? Više nego ikad.“

Polin je klimnula glavom. „Odlično. Onda zatvori labrnju na pet minuta i pusti me da uradim posao za koji sam plaćena, a to je da podsetim gledaoce *Jugoistoka večeras* koliko si zgodan.“

Ronova usta su se otvorila ali, neuobičajeno za njega, iz njih nisu izašle nikakve reči. Polin je počela da nanosi tečni puder bez dodatnih komentara. „Dostojanstvo, malo sutra! Zar ti zapravo nemaš prelepe oči? Kao Če Gevara, da je radio na dokovima.“

Ron je u ogledalu video kako se vrata Sobe sa slagalicama otvaraju. Ušla je Džoj. Znao je da ga ona neće izneveriti. Ne samo zato što zna da će Majk Vaghorn biti ovde. Sve ovo je bila njena ideja, istinu govoreći. Ona je ovo smislila.

Ron je primetio da Džoj nosi novi džemper. Jednostavno nije mogla odoleti da ga ne obuče.

„Rekao si nam da nećeš nositi šminku, Rone“, rekla je Džoj.

„Nateraju te“, odgovorio je on. „Ovo je Polin.“

„Zdravo, Polin“, rekla je Džoj. „Ovde imaš težak posao.“

„Videla sam i gore“, odgovorila je Polin. „Nekada sam radila u *Žrtvi*.“

Vrata su se ponovo otvorila. Ušao je kameraman, praćen tuncem, a za njima su sledili blesak bele kose, tiho šuškanje skupog odela i savršen, muževan a ipak suptilan miris Majka Vaghorna. Ron je video kako je Džoj porumenela. Zakolutao bi očima da nije imao puder za skrivanje bora nanesen oko njih.

„Pa, svi smo ovde“, rekao je Majk. Osmeh mu je bio beo podjednako kao kosa. „Zovem se Majk Vaghorn. Jedan i jedini, nezamenjivi.“

„Ron Riči“, predstavio se Ron.

Metak koji je promašio

„Isti, potpuno isti“, rekao je Majk rukujući se sa njim. „Nimalo se nisi promenio, zar ne? Ovo je kao da si na safariju i vidiš lava iz neposredne blizine, gospodine Riči. On je lav od čoveka, zar ne, Polin?“

„Svakako je nešto posebno“, složila se Polin, puderišući Ronove obraze.

Ron je video kako Majk polako okreće glavu prema Džoj, skidajući joj novi džemper očima. „A ko ste, ako smem da pitam, vi?“

„Ja sam Džoj Midoukroft.“ Ona se praktično naklonila.

„Rekao bih da zaista jeste“, odvratio je on. „Dakle vi i veličanstveni gospodin Riči ste par, Džoj?“

„O bože, ne, kakva pomisao, zaboga, ne. Ne“, rekla je Džoj. „Mi smo prijatelji. Bez uvrede, Rone.“

„Prijatelji, znači“, rekao je Majk. „Ron je pravi srećnik.“

„Prestani da flertuješ, Majk“, umešala se Polin. „Niko nije zainteresovan.“

„O, Džoj bi bila zainteresovana“, rekao je Ron.

„Jesam“, za sebe je rekla Džoj, ali taman dovoljno glasno da je čuju.

Vrata su se opet otvorila i Ibrahim je promolio glavu unutra. Do bar dečko! Sada je nedostajala još samo Elizabet. „Jesam li zakasnio?“

„Stigao si tačno na vreme“, odgovorila je Džoj.

Tonac je pričvrstio mikrofona na Ronov rever. Ron je nosio sako preko dresa Vest Hema, na Džojino insistiranje. To je bilo nepotrebno, po njegovom mišljenju. Pre svetogrđe nego bilo šta drugo. Ibrahim je seo pored Džoj i pogledao u Majka Vaghorna.

„Vi ste veoma naočiti, gospodine Vaghorne. Klasično naočiti.“

„Hvala“, rekao je Majk, klimajući glavom u znak saglasnosti. „Igram skvoš, hidriram se, a za ostalo se brine priroda.“

„I otprilike hiljadarka nedeljno uložena u šminku“, dodala je Polin, doterujući završne detalje na Ronovom licu.

„Ja sam takođe naočit, često mi to pominju“, nastavio je Ibrahim. „Mislim da bih možda, da je moj život krenuo drugim tokom, i ja mogao da budem voditelj vesti na televiziji.“

„Ja nisam voditelj vesti“, rekao je Majk. „Ja sam novinar koji igrom slučaja čita vesti na televiziji.“

Ibrahim je klimnuo glavom. „Bistar um. I osećaj za dobru priču.“

„Pa, zbog toga sam ovde“, napomenuo je Majk. „Čim sam pročitao mejl, nanjušio sam priču. Novi način života, penzionerske zajednice, i slavno lice Rona Ričija u središtu svega toga. Pomislio sam: 'Nego šta, gledaoci bi voleli malo toga.'“

Nekoliko nedelja bilo je mirno, ali Ronu je bilo drago što je ekipa ponovo u akciji. Čitav intervju bio je smicalica. Smislila ga je Džojks da namami Majka Vaghorna u Kupers Čejks. Da vidi može li on da im pomogne oko slučaja. Džojks je poslala mejl jednom od producenata. A pored toga, to je i dalje značilo da će Ron ponovo biti na televiziji, a on je bio vrlo zadovoljan zbog toga.

„Hoćete li posle ovoga doći na ručak, gospodine Vaghorne?“, pitala je Džojks. „Rezervisali smo sto u pola šest. Kada prođe gužva.“

„Molim te, zovi me Majk“, rekao je Majk. „I bojim se da neću. Pokušavam da se ne krećem među ljudima. Znaš već, privatnost, bakterije, šta sve ne. Siguran sam da razumeš.“

„Oh“, samo je rekla Džojks. Ron je jasno video njeno razočaranje. Ako je igde u Kentu ili Saseksu postojala veća obožavateljka Majka Vaghorna, on bi voleo da je upozna. U stvari, kad stvarno razmisli o tome, ne bi voleo da je upozna.

„Uvek bude mnogo alkohola“, rekao je Ibrahim Majku. „A pretpostavljam da će tamo biti mnoge tvoje obožavateljke.“

Majk je zastao da razmisli.

„I možemo da ti ispričamo sve o Klubu ubistava četvrtkom“, dodala je Džojks.

„Klub ubistava četvrtkom?“, ponovio je Majk. „Zvuči kao nešto izmišljeno.“

„Sve je izmišljeno, kad stvarno razmisliš o tome“, rekao je Ibrahim. „Uzgred, alkohol je na popustu. Pokušali su da ukinu popust, ali mi smo održali sastanak, razmenjeno je mnogo reči, i oni su bolje razmislili o tome. A izvešćemo te napolje do pola osam.“

Metak koji je promašio

Majk je pogledao u svoj sat, pa u Polin. „Možda bismo mogli da večeramo na brzinu?“

Polin je pogledala Rona. „Hoćeš li ti biti tamo?“

Ron je pogledao u Džoj, koja je odlučno klimnula glavom. „Zvuči kao da hoću, da.“

„Onda ostajemo“, rekla je Polin.

„Dobro, dobro“, rekao je Ibrahim. „Postoji nešto o čemu bismo voleli da popričamo s tobom, Majk.“

„A to je?“, upitao je Majk.

„Sve u svoje vreme. Ne želim da skrećem fokus sa Rona“, rekao je Ibrahim.

Majk je seo na fotelju naspram Rona i počeo da odbrojava do deset. Ibrahim se nagnuo prema Džoj.

„Proverava jačinu mikrofona.“

„Shvatila sam to“, rekla je Džoj, a Ibrahim je klimnuo glavom. „Hvala ti što si ga nagovorio da ostane na večeri – nikad se ne zna, zar ne?“

„Nikad se ne zna, Džoj, to je tačno. Možda ćete vas dvoje da se venčate pre nego što istekne godina. A čak i ako nećete, što je ishod za koji moramo da se pripremimo, siguran sam da će on imati mnogo informacija o Betani Vejts.“

Vrata su se još jednom otvorila i u prostoriju je ušla Elizabet. Ekipe je bila na okupu. Ron se pretvarao da nije dirnut. Poslednji put kada je imao ovakvu družinu prijatelja, završili su u bolnici od udaraca policijskih štitova u kordonu u vreme štrajka štamparskih radnika. Srećna vremena.

„Ne obraćajte pažnju na mene“, rekla je Elizabet. „Izgledaš drugačije, Rone, šta je u pitanju? Izgledaš... zdravo.“

Ron je zagundao, ali je video kako se Polin osmehuje. Bio je to privlačan osmeh, da bude pošten prema njoj. Da li je Polin u njegovoj ligi? U Kasnim šezdesetim, malo premlada za njega? U kojoj je on ligi u poslednje vreme? Prošlo je mnogo vremena otkad je to proveravao. U svakom slučaju, kakav osmeh.

Možda je teško voditi bandu koja krijumčari drogu u višemilionskoj vrednosti iz zatvorske ćelije. Ali nije, kao što je Koni Džonson otkrila, nemoguće.

Većina zatvorskog osoblja bila je na njenoj strani, a zašto i ne bi bila? Razdelila je dovoljno novca uokolo. Ipak, još je bilo nekoliko čuvara koji nisu pristajali na tu igru, i Koni je već morala da proguta dve ilegalne SIM kartice ove nedelje.

Dijamanti, ubistva, kesica kokaina. Bilo joj je veoma vešto smešteno, a datum njenog suđenja zakazan je za dva meseca. Žarko je želela da do tada održi stvari u pokretu.

Možda će je osuditi, možda neće, ali Koni je volela da u svemu bude optimistična. Planiranje vodi do uspeha, govorila je njena mama, ali je nedugo posle toga poginula kada ju je udario neregistrovani kombi.

Pre svega, dobro je biti zauzet. Rutina je važna u zatvoru. Takođe je važno imati nešto što jedva čekaš, a Koni je jedva čekala da ubije Bogdana. Zbog njega je ovde i, imao oči kao planinska jezera ili ne, moraće da nestane zbog toga.

A stari dasa takođe. Onaj što je pomogao Bogdanu da joj naprave nameštaljku. Raspitala se i saznala da se zove Ron Riči. On će takođe morati da nestane. Ostaviće ih na miru do posle suđenja – porote ne vole ubijanje svedoka – ali onda će ih obojicu ubiti.

Koni je pogledala u svoj telefon i videla da je na *Tinderu* jedan od muškaraca koji rade u zatvorskom administrativnom bloku. Bio je proćelav i izgleda stajao pored, ni manje ni više, *volva*, ali svejedno je odmah otvorila njegov profil, jer se nikada ne zna kada ljudi mogu da ti budu od koristi. Odmah je videla da im profili odgovaraju jedan drugom. Kakvo iznenađenje!

Koni je malo istraživala na internetu o Ronu Ričiju. Izgleda da je on bio slavan sedamdesetih i osamdesetih godina. Pogledala je njegovu sliku na svom telefonu. Imao je lice neuspelog boksera dok je vikao u megafon. Očigledno je bio čovek koji uživa u svetlosti reflektora.

Metak koji je promašio

Baš imaš sreće, Rone Riči, pomislila je Koni. Ponovo ćeš biti slavan kada ja završim s tobom.

Jedno je bilo sigurno: Koni će učiniti sve što može da ostane u zatvoru što je kraće moguće. A kada izađe, razaranje može da počne.

Ponekad u životu jednostavno moraš da budeš strpljiv. Kroz prozor sa rešetkama pogledala je preko zatvorskog dvorišta u brda iza njega. Uključila je svoj aparat za *nespreso*.

3

Majk i Polin pridružili su im se na večeri.

Ibrahim je voleo kada je cela družina na okupu. Zajedno, i sa zadatkom na umu. Džojns je odlučno insistirala da istražuju slučaj Betani Vejts. Ibrahim se brzo složio. Prvenstveno zato što je to bio zanimljiv slučaj. Nerešen slučaj. Ali uglavnom zato što se Ibrahim zaljubio u Džojnsinog novog psa Alana i brinuo je da bi mu Džojns mogla ograničiti pristup psu ako je naljuti.

„Necješ kapljicu crvenog, Majk?“, upitao je Ron podižući flašu.

„Šta je to?“, pitao je Majk.

„Kako to misliš?“

„Koje je to vino?“

Ron je slegnuo ramenima. „Crveno je, ne znam marku.“

„U redu, hajde da živimo opasno, samo ovaj put“, rekao je Majk puštajući da mu Ron napuni čašu.

Oni su veoma želeli da pričaju sa Majkom Vaghornom o ubistvu Betani Vejts. Pretpostavljali su da će on imati neke informacije kojih nema u zvaničnim policijskim dosijeima. Majk to naravno još nije znao. On je jednostavno uživao u besplatnom vinu sa četvoro bezopasnih penzionera.

Ibrahim će biti strpljiv pre nego što počne da postavlja pitanja o ubistvu, jer je znao da je Džojns uzbuđena što je upoznala Majka, a ona

je prvo imala mnogo drugih pitanja za njega. Zapisala ih je u beležnicu, koja se nalazila u njenoj tašni za slučaj da zaboravi neko od njih.

Pošto je Majk imao čašu neidentifikovanog crvenog vina ispred sebe, Džojks je očigledno osećala da može početi. „Kada čitaš vesti, Majk, da li je sve zapisano, ili ti je dopušteno da to preneseš sopstvenim rečima?“

„To je izvrsno pitanje“, rekao je Majk. „Oštroumno, i gađa pravo u srž stvari. Sve je zapisano, ali ja se ne držim uvek teksta.“

„Stekao si to pravo s godinama“, rekla je Džojks, a Majk se složio s tim.

„Ipak, s vremena na vreme to mi donosi nevolje“, nastavio je Majk. „Naterali su me da idem na kurs nepristrasnosti u Tenetu.“

„Bravo za tebe“, uključila se Elizabet.

Ibrahim je video kako je Džojks potajno zavirila u svoju beležnicu.

„Nosiš li ikada neku posebnu odeću kada čitaš vesti?“, upitala je Džojks. „Posebne čarape ili tako nešto?“

„Ne“, rekao je Majk. Džojks je klimnula glavom, pomalo razočarana, pa još jednom pogledala u svoju beležnicu.

„Šta se dešava ako moraš u toalet za vreme emisije?“

„Za boga miloga, Džojks“, oglasila se Elizabet.

„Odem pre nego što emisija počne“, odgovorio je Majk.

Koliko god ovo bilo zabavno, Ibrahim se upitao je li vreme da sam pokrene stvari za ovo veče. „Dakle, Majk, imamo...“

Džojks mu je spustila ruku na rame. „Ibrahime, oprosti, samo još nekoliko stvari. Kakva je Amber?“

„Ko je Amber?“, pitao je Ron.

„Voditeljka koja radi zajedno sa Majkom“, rekla je Džojks. „Iskreno, Rone, sramotiš se.“

„Stvarno je tako“, priznao je Ron. Obraćao se direktno Polin, koja je, po Ibrahimovom mišljenju, veoma smišljeno sela pored Rona na početku večere. Ibrahim je obično sedeo pored Rona. Nema veze.

„Ona je u poslu samo tri godine, ali već počinje da mi se sviđa“, napomenula je Džojks.

„Ona je sjajna“, rekao je Majk. „Mnogo ide u teretanu, ali je sjajna.“

„Takođe ima divnu kosu“, primetila je Džojks.

Metak koji je promašio

„Džojs, treba da sudiš o novim voditeljima po njihovom novinarskom radu“, rekao je Majk. „A ne po izgledu. Pogotovo voditeljke moraju u velikoj meri da se nose sa tim.“

Džojs je klimnula glavom, ispila pola čaše belog vina, pa ponovo klimnula glavom. „Shvatam na šta ukazuješ, Majk. Samo mislim da možeš da budeš veoma talentovan i da imaš divnu kosu. Možda ja plitko razmišljam, ali meni su obe te stvari važne. Klodija Vinklman je dobar primer. Ti takođe imaš divnu kosu.“

„Ja ću stek, molim“, rekao je Majk konobaru koji je sada primao njihove porudžbine. „Manje do srednje pečen, ali bliže tome da bude manje pečen. Mada, i ako bude bliže tome da je srednje pečen, preživewu.“

„Čitao sam da si ti budista, Majk?“, Ibrahim je celo jutro tražio informacije o njihovom gostu na internetu.

„Jesam“, potvrdio je Majk. „Već trideset i više godina.“

„Ah! Mislio sam da su budisti vegetarijanci? Bio sam skoro siguran u to.“

„Takođe sam i pripadnik Crkve Engleske“, naglasio je Majk. „Zato biram i odlučujem. U tome je suština kada si budista.“

„Pošto si mi objasnio, shvatam“, rekao je Ibrahim.

Majk je počeo da pije drugu čašu crvenog vina i izgledao je spreman da drži banku. Ovo je bilo savršeno.

„Dakle, pričajte mi o tom Klubu ubistava četvrtkom“, rekao je.

„To je prilična tajna“, odgovorio je Ibrahim. „Ali sastajemo se jednom nedeljno, nas četvoro, da pregledamo stare policijske dosijee. Da vidimo možemo li da rešimo nešto što oni nisu uspeali.“

„Zvuči kao zabavan hobi“, priznao je Majk. „Pregledanje starih ubistava. Siguran sam da ste veoma zauzeti time? Stare sive ćelije napregnuto rade? Rone, da uzmemo još jednu flašu ovog crvenog?“

„U poslednje vreme uglavnom se radilo o novim ubistvima“, rekla je Elizabet, zabacujući mamac još dalje.

Majk se nasmejao. Očigledno nije verovao da je Elizabet ozbiljna. A verovatno je bilo i bolje što je tako. Još nisu želeli da ga uplaše.

„Zvuči kao da vam ne smeta da s vremena na vreme upadnete u malo nevolje“, primetio je Majk.

„Ja sam oduvek bio magnet za nevolje“, rekao je Ron.

Polin je dopunila Ronovu čašu. „Pa, pazi se, Rone, jer sam ja *oduvek bila* nevolja.“

Ibrahim je video kako se Džojks kratko i potajno osmehnula na ovo. Ibrahim je zaključio da, pre nego što pokušaju da blago i polako preusmere razgovor na Betani Vejts, i on ima svoje pitanje. Okrenuo se prema Polin.

„Jesi li udata, Polin?“, upitao je.

„Ja sam udovica“, rekla je Polin.

„Oh, isto kao ja!“, rekla je Džojks. Ibrahim je primetio da nju ova večernja kombinacija vina i poznate ličnosti čini prilično lakomislenom.

„Koliko dugo si sama?“, pitala je Elizabet.

„Šest meseci“, odgovorila je Polin.

„Šest meseci? To nije nikakvo vreme vredno pomena.“ Džojks je spustila ruku na Polininu. „Ja sam posle šest meseci još stavljala drugo parče hleba u toster.“

Da li je vreme? Idemo, pomislio je Ibrahim. Bilo je vreme da naprave male, suptilne promene u razgovoru kako bi mogli početi da pričaju o Betani Vejts. Delikatni ples, sa Ibrahimom kao glavnim koreografom. On je do kraja isplanirao svoj prvi potez. „Pa, Majk, pitao sam se da li ti...“

„Ispričaću vam ovo za džabe“, rekao je Majk, ignorišući Ibrahima i mašući čašom s vinom kroz vazduh. „Ako želite ubistvo za rešavanje, imam jedno ime za vas.“

„Nastavi?“, podstakla ga je Džojks.

„Betani Vejts“, rekao je Majk.

Majk je zagrizao do kraja. Klub ubistava četvrtkom uvek dobije svog čoveka. Ibrahim je primetio, i ne po prvi put, da ljudi često izgledaju veoma spremni da uđu njihove zamke.

Majk im je prepričao priču koju su već znali iz policijskih dosijea. Klimali su glavom, pretvarajući se da je sve to novo za njih. Briljantna